

Comprimits blancs

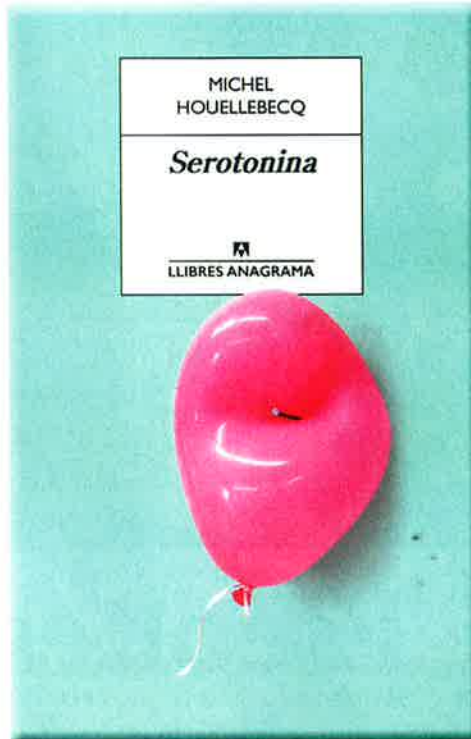
En acabar *Serotonina* les peripecies argumentals s'esborren i resten les opinions de Claude-Florent, el protagonista. L'acabament, recaragolat, situa ni més ni menys que el pensament de Jesucrist en el moment crític de ser penjat a la creu demanant-se si li paga la pena de morir per aquests desgraciats. Per aquesta humanitat, dirien els filòsofs, he de donar la meua vida? Semblaria que sí.

La novel·la és més aviat un estat d'ànim. *Serotonina* escodrina el present. És el relat d'algú *enteradillo* que coneix més que tu, i per la mateixa gosadia –no té vergonya– t'acaba seduïnt. L'espavilat de la classe, que ha llegit més que tu.

Com si recordés el professor saberut, el director conscient, l'activista lila i el polític fervorós, que tot allò que defensen són fulles podrides, aptes per un compost orgànic de categoria.

Té el nas fi, el novel·lista. Sospito que ho aconsegueix doblegant fins a la tortura tota opinió acceptada comunament: des de separar la brossa fins a les queixes cordials dels telespectadors a les televisions, passant a les granges de vaques que es queden sense amo perquè l'amo ha optat pel suïcidi contra un poder.

Aquest girar tota convicció ferma va acompanyat d'una precisió nova: els noms de les coses ja no són noms i adjectius. Són marques: no és un automòbil, és un Mercedes G350, no és un antidepressiu, és un Captorix, no és un prismàtic

↓ MICHEL HOUELLEBECQ,
ACID I PESSIMISTA, ÉS
UN DELS ESCRITORS FRANCESOS
CONTEMPORANIS MÉS POLÈMICS

qualsevol és el model exacte, no és un vi, és el nom precís del vi, no és, doncs, un món de noms, és un món ple de marques, i de carrers i carreteres concretes de prop de París. I el *supermarket* és Carrefour, no podia ser d'una altra manera.

La sexualitat és un record llunyà. Els comentaris sobre el llibre llisquen per les ones de les paraules: rarament atenyen la bomba de profunditat de la novel·la.

Michel Houellebecq comprèn molt bé que l'esperit de l'època és oblidatís, que el lector passa per damunt de les ratlles de la novel·la amb ànsies i desitjos canviants. Comprèn que amb tants estímuls com un lector contemporani troba, la seua novel·la només té dret a unes hores fonedisses d'atenció. Cal provocar-lo, doncs, el lector. Sentir-se provocat és una forma subtil de viure, de sentir, de ser. Comprèn també que els periodistes farem els judicis inapel·lables que salvaran els nostre article de la buidor vívida que conté, però calmaran la vida del nostre lector: "Ah! *Serotonina*, una novel·la sobre la decadència d'Europa."

Una ressenya de *Serotonina* pot acabar sent una altra forma de convencionalisme, exactament el contrari que pretén la novel·la.

A banda d'una atenció inesperada pel Calvados, potser oblidarem *Serotonina* amb mateixa passió ansiosa que vam desitjar llegir-la.

Pel cap baix, el novel·lista sap on va. L'assumpció de la derrota profunda del personatge pot ser una manera de claredat.

La passió pel suïcidi –a banda de ser una moda– és una argúcia equivocada, una forma d'articular, valgui la parauleta, un relat. Confondre-s'hi pot ser *perillosot*.